

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/265/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1417212311
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexandra Hanusová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1417212311.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alexandry Hanusovej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a Mgr. Patricie Skotnickej v spore žalobcu: D. G., E.. XX.X.XXXX, E.G. XX, I., proti žalovanému: I. Z. Z. L. S., S. S. I. G. X, XXXXX Z., L., zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 90, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpený Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkač, s.r.o., Ružinovská 42, Bratislava, IČO: 36 862 169, F. Q., Ž. S. Ú. O. I.Č. W. I. Z. W. Q. E. Y. Z., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 25Csp/142/2017-60 zo dňa 28.3.2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., III. a IV. potvrdzuje. Žalobcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi na základe zmluvy o úvere, zmluvy o revolvingovom úvere a vydaní kreditnej karty a Rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb z 23.3.2012, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov (výrok I.). Žalobu v časti o určenie, že revolvingový úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluvy o revolvingovom úvere a vydaní kreditnej karty a Rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb z 23.3.2012, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov, zamietol (výrok II.) a určil, že zmluvná podmienka uvedená v časti 3. bod 3. zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej 23.3.2012 ako dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov (§ 551 Obč. zákonníka v platnom znení) v znení „Klient výslovne a neodvolateľne súhlasí, aby mu v prípade, že sa omešká so splácaním úveru/revolvingového úveru/závazkov vyplývajúcich z RZ viac ako 1 mesiac, t. j. nezaplatí minimálne dve po sebe nasledujúce splátky úveru/revolvingového úveru, uskutočňoval platca mzdy mesačné zrážky zo mzdy, a to až do splatenia čerpaného úveru/revolvingového úveru v celom rozsahu vrátane príslušenstva, a aby zrazenú sumu poukazoval na účet Cetelemu. Cetelem s týmto spôsobom zabezpečenia záväzkov klienta súhlasí. Táto dohoda sa vzťahuje aj na budúcich platcov mzdy klienta ako aj na iné príjmy klienta, s ktorými sa pri výkone rozhodnutia zaobchádza ako so mzdou. Náklady spojené so zrážkami nesie klient.“ je ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatná (výrok III.). O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na ich náhradu (výrok IV.).

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca odôvodňoval žalobu tým, že úverová zmluva neobsahuje všetky požadované náležitosti stanovené zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), a to správnu výšku ročnej percentuálnej miery nákladov, termín konečnej splatnosti úveru, údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným

zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Dohodu o zrážkach zo mzdy uzatvorenú v zmluve o spotrebiteľskom úvere, zmluve o revolvingovom úvere a vydaní kreditnej karty a Rámcovej zmluve o poskytovaní platobných služieb z 23.3.2012 považoval žalobca za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že sporové strany uzavreli 23.3.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere a revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a Rámcovú zmluvou o poskytovaní platobných služieb (ďalej len „zmluva“) a rozhodcovskú doložku a že na základe úverovej zmluvy (1. časť zmluvy) žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi ako dlžníkovi spotrebiteľský úver 11 000 eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 120 mesačných splátkach po 200,02 eura vždy k 15. dňu v mesiaci, splatnosť prvej mesačnej splátky bola dohodnutá 15. deň v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bol úver dlžníkovi poskytnutý v dohodnutej výške, termín konečnej splatnosti bol uvedený ako dátum poslednej mesačnej splátky úveru s tým, že konkrétny dátum poslednej mesačnej splátky bude dlžníkovi oznámený písomne po poskytnutí úveru, výška úrokovej sadzby bola 16,39 % fixná, RPMN 17,68 %, priemerná RPMN 12,45 %, zvolený bol rozšírený súbor poistenia, poplatok za poistenie bol vo výške 6,99 %, poplatok za vedenie účtu vo výške 0,00 eur, poplatok za poskytnutie úveru bol vo výške 0,00 eur, celková čiastka na zaplatenie bola 22 434 eur. Strany zároveň uzavreli zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere s úverovým rámcom 5 000 eur (2. časť zmluvy), výškou úverového rámca 600 eur, výškou mesačnej splátky min. 5% z dlžnej čiastky, splatnosťou mesačnej splátky 10. deň v mesiaci, výškou úrokovej sadzby 28,68 %, RPMN 45,94 %, splatnosťou 1. mesačnej splátky 10. deň v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bolo uskutočnené čerpanie revolvingového úveru. Medzi stranami nebolo sporné, že revolvingový úver nebol čerpaný. V rozhodcovskej doložke sa strany dohodli, že všetky spory vzniknuté v súvislosti so zmluvou budú riešené v rozhodcovskom konaní, spotrebiteľ mal možnosť po oznámení zámeru veriteľa riešiť spor v rozhodcovskom konaní svoj súhlas odvolať a taktiež každá zo strán sa mohla obrátiť s návrhom na začatie konania na príslušný všeobecný súd v SR. V oznámení o splácaní úveru žalovaný oznámil žalobcovi základné podmienky splácania poskytnutého úveru, dátum poskytnutia úveru 2.4.2012, výšku úveru 11 000 eur, výšku mesačnej splátky 200,02 eur, počet pravidelných mesačných splátok 120, dátum splatnosti prvej mesačnej splátky 15.5.2012, dátum splatnosti poslednej mesačnej splátky 15.4.2022 a identifikačné údaje potrebné k splácaniu úveru (číslo účtu, variabilný symbol, špecifický symbol).

4. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 2, § 2 písm. a), písm. b) a písm. d), § 9 písm. f) a písm. k), § 11 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) a písm. d) a ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z., § 52 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 a § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 298 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že spôsob, ako bol v zmluve vymedzený termín konečnej splatnosti úveru („dátum poslednej mesačnej splátky Úveru - Konkrétny dátum poslednej mesačnej splátky bude Klientovi oznámený písomne po poskytnutí Úveru.“), nie je naplnením dikcie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. Uviedol, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť vyjadrený konkrétnym dátumom (s uvedením dňa, mesiaca a roku) tak, aby spotrebiteľ mal jednoznačnú vedomosť o termíne, kedy má vykonať úhradu, bez toho, aby sa vystavil hrozbe sankcie v prípade nedodržania termínu, pričom v konkrétnom prípade takáto hrozba je z dôvodu, že žalovaný termín nevymedzil dostatočne určito. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 14.7.2015 sp. zn. 17Co/2/2015, podľa ktorého údaj o termíne splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve uvedený výslovne a nemožno ho vyvodzovať z ďalších náležitostí (napr. zo splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s údajom o konečnej splatnosti úveru. Podľa rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18.2.2016 sp. zn. 16Co/267/2015 nie je povinnosťou spotrebiteľa, aby si sám vypočítal a vyhodnotil v zmluve uvedené údaje, ak túto povinnosť dodávateľovi ukladá zákon, pričom sa vyžaduje presná časová špecifikácia termínov splatnosti jednotlivých splátok a konečnej splatnosti celého úveru a je úlohou dodávateľa, aby vstupné údaje matematickologickými operáciami premietol do konkrétnych časových údajov, ktoré budú termíny splátok a konečnú splatnosť úveru predstavovať.

5. K zmluve o spotrebiteľskom úvere uviedol, že neobsahuje ani presný údaj o výške, počte a termínoch splátok v rozdelení na istinu, úroky a iné poplatky v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. V zmluve je uvedená len výška mesačnej splátky (200,02 eur), z ktorej nie je možné zistiť, koľko z nej predstavuje samotná istina, koľko úrok a koľko iné poplatky. Mal za to, že zákonom stanovené členenie splátky na istinu, úroky a iné poplatky má svoj význam a prehľadne sa ním vymedzujú povinnosti dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a zároveň, aby si veriteľ voči dlžníkovi nemohol

uplatňovať aj také nároky, na ktoré nemá právo. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. pritom jednoznačne vyplýva, že tieto údaje musia byť obsahom samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (a nie iného dokumentu). Uvedené taktiež považoval v súdnej praxi za ustálené, k čomu poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave z 15.5.2013 sp. zn. 11Co/102/2013, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15.4.2015 sp. zn. 15Co/203/2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline z 29.1.2016 sp. zn. 10Co/265/2015, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 25.6.2014 sp. zn. 6Co/523/2014, rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 30.11.2015 sp. zn. 10Co/265/2015, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 30.1.2018 sp. zn. 27Co/310/2017, prípadne aj žalobcom uvádzaný rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 19.4.2017 sp. zn. 5Co/363/2016 a rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 7.6.2017 sp. zn. 7Co/95/2017. Súd prvej inštancie doplnil, že rozsudok Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 nemohol mať vplyv na rozhodnutie súdu v prejednávanej veci, keďže tento rozsudok nie je spôsobilý zmeniť rozhodovaciu prax všeobecných súdov Slovenskej republiky pri posudzovaní otázky splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V rozhodnutí C-42/15 Súdny dvor EÚ poskytol výlučne výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/28/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zrušení smernice Rady 87/102/EHS a nevyjadroval sa ku konkrétnemu výkladu slovenského zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého súd konkrétnu vec posudzoval a aj rozhodol. Pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu Európskej únie je povinnosťou vnútroštátneho súdu skúmať, či môže smernici priznať priamy účinok. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, je povinnosťou súdu skúmať, či môže smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môže zákon vykladať eurokonformne. Takýto eurokonformný výklad zákona však nie je absolútny, pretože nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, lebo by sa jednalo o výklad contra legem. Otázka priameho účinku smernice vo všeobecnosti sa v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva únie aplikovať priamo, bezprostredne na prípad, ktorý riešia. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také, sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci (z rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23.1.2018 sp. zn. 4Co/55/2017). Absencia náležitostí uvedených v ustanoveniach § 9 ods. 2 písm. f) a písm. k) má podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. za následok, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov.

6. Pri rozhodovaní o časti žaloby o určenie, že revolvingový úver je bezúročný a bez poplatkov sa súd prvej inštancie stotožnil s námietkou žalovaného, že k čerpaniu revolvingového úveru nikdy nedošlo a preto vyhodnotil v tejto časti žalobu za predčasnú, nakoľko neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 137 písm. d) CSP a ani nemožno hovoriť o naliehavom právnom záujme na žalobcom požadovanom určení.

7. Pri posudzovaní dohody o zrážkach zo mzdy súd prvej inštancie zdôraznil jej formulárový charakter, keďže samotná dohoda je zakomponovaná priamo do textu zmluvy. Konštatoval, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov má charakter štandardnej zmluvnej podmienky používanej žalovaným pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch so spotrebiteľmi a Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah a že v prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa sa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov bola v prípade posudzovanej zmluvy uzatvorená v rámci formulára a žalovaný ničím nepreukázal individuálny charakter tohto dojednania. Takáto dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov umožňuje obísť dôležitý prvok v ochrane spotrebiteľa, a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok so zameraním na to, či tieto nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Súd preto s ohľadom na vyššie uvedené vyhodnotil dohodu o zrážkach zo mzdy obsiahnutú v zmluve o spotrebiteľskom úvere ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, v dôsledku čoho je táto dohoda neplatná.

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP. V konaní považoval za úspešného žalobcu a to aj za stavu, že v časti o určenie, že revolvingový úver poskytnutý na základe zmluvy je bezúročný a bez poplatkov žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa návrhu žalobcu, aby žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania nepriznal.

9. Proti výrokom I., III. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie a žiadal žalobu aj v tomto rozsahu zamietnuť a priznať mu plnú náhradu trov konania. Namietal, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Záver súdu prvej inštancie, že spotrebiteľský úver, poskytnutý na základe zmluvy je bezúročný a bez poplatkov pre chýbajúce náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z., považoval za nesprávny a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26.2.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017, podľa ktorého „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu treba dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) prekenuť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokomfortným výkladom“. S prihliadnutím na uvedené mal za to, že v zmluve bola uvedená zákonná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere upravená ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., a to uvedenie splátky úveru, a preto úver poskytnutý na základe zmluvy, nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

10. Žalovaný namietal aj nesprávne právne vyhodnotenie absencie náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v zmluve. Termín konečnej splatnosti úveru bol v zmluve uvedený ako dátum poslednej mesačnej splátky úveru. Názor súdu prvej inštancie, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť vyjadrený konkrétnym dátumom (s uvedením dňa, mesiaca a roku) tak, aby spotrebiteľ mal jednoznačnú vedomosť o termíne, kedy má vykonať úhradu, nemá oporu v zákone č. 129/2010 Z.z.. Súdny dvor ES - tretia komora, vo veci C-42/15 z 9.11.2016, uviedol, že „Nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“ Ďalej Súdny dvor ES uzavrel, že „Zákon môže stanoviť, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ Za použitia eurokonformného výkladu zákona č. 129/2010 Z.z. je podľa žalovaného nutné vykladať zákonnú požiadavku uviesť v zmluve termín konečnej splatnosti úveru tak, že z úverovej zmluvy musí byť spotrebiteľovi jasné a zrozumiteľné, kedy je konečná splatnosť úveru. V zmluve je táto požiadavka naplnená; je ním dátum poslednej mesačnej splátky úveru.

11. Žalovaný v odvolaní namietal aj proti tej časti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorou rozhodol o návrhu na určenie, že dohoda o zrážkach zo mzdy je ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatná. Podľa neho žiaden osobitný právny predpis nepripúšťa možnosť domáhať sa určenia, že Dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná ako neprijateľná zmluvná podmienka. Dohoda o zrážkach zo mzdy je dvojstranným právnym úkonom, pričom právny úkon právna teória vníma ako druh právnej skutočnosti. To znamená, že na daný prípad je potrebné aplikovať ustanovenie § 137 písm. d) CSP, z ktorého výslovne vyplýva, že žaloba o určenie právnej skutočnosti je prípustná, len ak tak ustanovuje osobitný predpis a v danom veci o takýto prípad nejde, k čomu poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 28.3.2017 sp. zn. 6Co/41/2017. Žalobcom podaná určovacia žaloba k dohode o zrážkach zo mzdy neplní preventívnu funkciu a neexistuje naliehavý právny záujem na určení jej neplatnosti. Zrážky zo mzdy podliehajú zákonným obmedzeniam (§ 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a v prípade realizácie práv žalovaného ako veriteľa, vyplývajúcich z dohody o zrážkach zo mzdy, nemôže byť zo mzdy zrážané viac, než to povoľuje zákon.

12. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdiť. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý považoval poskytnutý úver za bezpoplatkový a bezúročný pre chýbajúci údaj o termíne konečnej splatnosti zodpovedá podľa neho príslušným ustanoveniam zákona č. 129/2010 Z.z. V zmluve uvedený údaj o konečnej splatnosti formulovaný tak, že ním je posledný deň mesačnej splátky je nedostačujúci, čo potvrdzuje aj rozsudok

Krajského súdu Žilina z 30.1.2018 sp. zn. 5Co/369/2017 a Krajského súdu Trnava z 24.1.2018 sp. zn. 25Co/20/2017.

13. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 28.11.2019 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 CSP).

14. Na ochranu spotrebiteľa, ktorý je v nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom sú v právnych predpisoch stanovené kogentné pravidlá, ktoré majú do istej miery túto faktickú nerovnosť vyrovnáť, a to obmedzeniami pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv. Takým opatrením je aj ustanovenie § 9 zákona č. 129/2010 Z.z, ktoré stanovuje obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keďže pri ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má zásadný význam dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Význam tohto ustanovenia podčiarkuje aj ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý za nedodržanie taxatívne vymedzených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovuje sankciu, a to stratu nároku na úroky a poplatky pre veriteľa. Zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany však nemôže ísť na úkor legitímnych práv dodávateľa.

15. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka a ostatných náležitostí uvedených v § 9 ods. 2, musí obsahovať f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

16. Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy (do 31.12.2012) poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

17. Podľa ustanovenia § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

18. Podľa ustanovenia § 137 písm. c) a d) CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

19. Žalovaný v odvolaní k výroku I. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie namietal aplikáciu uvedených ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. súdom prvej inštancie a jeho záver, že predmetný úver poskytnutý žalobcovi na základe úverovej zmluvy z 23.3.2012 uzavretej medzi sporovými stranami je bezúročný a bez poplatkov s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 26.2.2018 sp. zn. 3Cdo 146/2017, rozhodnutie Súdneho dvora EÚ - tretej komory z 9.11.2016 vo veci C- 42/15 a viaceré rozsudky krajských súdov.

20. V prejednáwanej veci nebolo sporné, že úverová zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným mala charakter spotrebiteľskej zmluvy a nakoľko jej predmetom bolo poskytnutie úveru, išlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere (§ 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.), na ktorú bolo treba aplikovať nielen ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ale primerane i ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv. Súd prvej inštancie správne zameral svoje skúmanie na zistenie, či predmetná úverová zmluva obsahovala zákonom požadované náležitosti (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.) a zistil, že v nej tieto absentujú a preto posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z.).

21. Odvolací súd pri preskúvaní aplikácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. sa stotožnil s argumentáciou žalovaného týkajúcou sa uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcou z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 26.2.2018 sp. zn. 3Cdo 146/2017, ktorý zodpovedal otázku, či zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku a poplatkov, pokiaľ nemajú byť splatné jednorazovo, s dôrazom na otázku „bezúročnosti“ úveru v prípade absencie niektorých náležitostí zmluvy, a ktorý je považovaný za zásadné súdne rozhodnutie. Z uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ č. C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia proti D. I. vyplýva, že z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudkoch a ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza úpravu o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ju eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Aj v zmysle uvedeného rozsudku Európskeho súdneho dvora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti D. I. zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky.

22. Povinnou náležitosťou posudzovanej zmluvy o úvere teda nebol podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej z mesačných splátok, pretože podmienky zmluvy umožnili spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy mesačných splátok. Odvolací súd sa však stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahovala údaje umožňujúce spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou určiť dátum konečnej splatnosti úveru (náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.). Ten závisel od splatnosti v poradí poslednej mesačnej splátky, ktorej konkrétny dátum bude oznámený písomne po poskytnutí úverovej zmluvy; informácia o tom, kedy bol úver poskytnutý sa však v úverovej zmluve nenachádzala. Tento údaj bol uvedený až v oboznámení žalovaného o poskytnutí úveru z 3.4.2012, v ktorom je uvedený dátum poskytnutia úveru (2.4.2012), výška úveru (11 000 eur), výška mesačnej splátky (200,02 eura, dátum splatnosti prvej mesačnej splátky 15.5.2012 a dátum poslednej mesačnej splátky (15.4.2022).

23. Odvolací súd považoval na základe ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. údaj o konečnej splatnosti úveru za zásadnú a dôležitú informáciu, a aj keď sa nestotožnil s výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. súdom prvej inštancie odôvodňujúcim I. výrok rozsudku tým, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve o úvere vyjadrený konkrétnym dátumom (s uvedením dňa, mesiaca a roku) dospel k záveru, že v konkrétnom prípade je dôvod na uplatnenie sankcie voči žalovanému z dôvodu, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere nevyhradil termín konečnej splatnosti úveru dostatočne určito. Žalobca ako spotrebiteľ z určenia konečnej splatnosti úveru, tak ako bol formulovaný v zmluve, nemal bez ďalšieho vedomosť, kedy mu žalobca poskytne úver, a teda bez ďalšieho (a bez ťažkostí) nebol schopný identifikovať dátum poskytnutia úveru, ktorý je rozhodný i pre určenie dátumu splatnosti jednotlivých mesačných splátok a napokon i pre konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, ako povinnej náležitosti úverovej zmluvy podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. Predmetné zákonné ustanovenie výslovne neustanovuje formu, ako má byť stanovený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, avšak tento má byť určený jasne a zrozumiteľne. Určenie konečnej splatnosti úveru z úverovej zmluvy, ktoré vyžadovalo zistenie dátumu

poskytnutia úveru, prvej mesačnej splátky úveru a následný výpočet podľa počtu mesačných splátok, podľa názoru odvolacieho súdu tieto atribúty nespĺňalo, pričom nezaručovalo ani to, že spotrebiteľom identifikovaný dátum konečnej splatnosti úveru, ku ktorému dospeje vlastným výpočtom, bude správny. Uvedené skutočnosti potom majú za následok, že poskytnutý úver treba v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. považovať za bezúročný a bez poplatkov.

24. Pre záver súdu prvej inštancie, že posudzovaný úver je bezúročný a bez poplatkov postačovalo, že v úverovej zmluve chýbala čo i len jedna z povinných náležitostí stanovených v § 9 zákona č. 129/2010 Z.z.

25. Súd prvej inštancie vo veci napadnutým rozsudkom vo výroku III. rozhodol, že dohoda o zrážkach zo mzdy uvedená v časti 3, bode 3 zmluvy o úvere je neprijateľnou podmienkou s poukazom na ustanovenia § 53 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka preto, že nešlo o individuálne dohodnuté dojednanie a umožňuje obísť ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok pri vymáhaní dlhu zo spotrebiteľskej zmluvy so zameraním na to, či tieto nespôsobujú neprimeranú nerovnováhu v právach a povinnostiach jej účastníkov v neprospech spotrebiteľa.

26. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z. v platnom znení, ak považoval žalobu o určenie, že dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá je zahrnutá do zmluvy o úvere, je neprijateľná zmluvná podmienka a teda za takú, pri ktorej nie je treba preukazovať naliehavý právny záujem (§ 137 písm. c) CSP), odvolací súd poukazuje na záver uvedený v uznesení Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2019 sp. zn. 6 Cdo 27/2018. Najvyšší súd v tomto uznesení konštatoval, že žaloba, ktorou sa žalobca (majúci v právnom vzťahu, ktorého sa vec týka, postavenie spotrebiteľa) domáha vyslovenia (určenia) neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. vyslovenia (určenia) ich neplatnosti z dôvodu neprijateľnosti, nie je určovacou žalobou v zmysle ustanovenia § 137 ods. 1 písm. c) CSP. Ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem.

27. Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

28. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znakmi neprijateľnej zmluvnej podmienky naplnia nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s "ratio legis" zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná.

29. Podľa ustanovenia § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka uspokojenie pohľadávky možno zabezpečiť písomnou dohodou medzi veriteľom a dlžníkom o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov; zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, než by boli zrážky pri výkone rozhodnutia.

30. Využívanie inštitútu dohody o zrážka zo mzdy a iných príjmov má dlhú tradíciu a v zákone o spotrebiteľských zmluvách nie je vylúčené jeho využitie vo vzťahoch medzi dodávateľom a spotrebiteľom, tak ako to uvádza žalovaný v odvolaní. Pri posudzovaní zabezpečenia záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere dohodou o zrážkach zo mzdy podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ak nešlo o individuálne dohodovanú zmluvu, ktorá vyhovuje požiadavkám na určitosť (i pokiaľ ide o výšku zabezpečovanej pohľadávky), odvolací súd vychádzal z toho, že neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí (§ 53 ods. 12 Občianskeho zákonníka). Prihliadol aj na, že uspokojenie pohľadávky dodávateľa zo mzdy alebo iného príjmu spotrebiteľa bez súdnej kontroly súdu je v kolízii s princípom, ktorým je ex offo súdna kontrola neprijateľnosti zmluvných podmienok, keďže umožňuje vymôcť od spotrebiteľa aj plnenia z neprijateľných podmienok. Z týchto dôvodov sa odvolací súd priklonil

k posúdeniu dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov v danej veci súdom prvej inštancie a ani odvolaniu smerujúcemu proti výroku III. napadnutého rozsudku nevyhovel.

31. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a jeho sumarizáciou, odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný v odvolaní neuviedol také skutočnosti, ktorými by spochybnil správnosť záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich častiach (výroky I. a III.) a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania (výrok IV.) ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

32. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s jeho § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 a žalobcovi, ktorý mal plný úspech v odvolacom konaní nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).